

Jézus és tanítványai együtt étkeznek, pontosabban vacsoráznak. A tanítványok között vannak, akik érzik és tudják, hogy ez az Utolsó? Azt gondolom, most inkább elvarázsolja őket Jézus kertelés nélküli, szimbólumokat mellőző, direkt fogalmazása. A vacsora nagy pillanata, amikor a tanítványok úgy érzik, hogy végre mindent értenek és tudnak Jézusról, és ezért teljes elragadtatásban hisznek is benne. Nagyon közel érzik magukat a Mesterhez, és ezt ki is nyilatkoztatják, hogy „hisznek abban, hogy Jézus valóban az Atyától jött”.

Talán érhetetlen számukra Jézus reakciója: „Most hiszitek? Íme, eljön az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek...”

Ébresztő, a világ hamarosan ítéletet hirdet, és megmutatja igazi arcát, és a félelem mindent elborít, mint a sár. A nagy rajongásból reszkető, menekülésre készítő kétségbeesés lesz.

Jézus, hogy oldja a feszültséget és a kialakuló szorongást, megszólal: „De bízzatok: én legyőztem a világot!”

A világ legyőzött, így, múlt időben.

Hogyan is van ez? Milyen értelemben, milyen módon?

A világ Isten országának nem az ellentéte, inkább a hiánya. Az Isten országa nem a világtól függetlenül létező valóság. Isten országát az Atya akaratának elkötelezett emberek alkotják, akik e világban élnek földi életüket. A szeretethiányos világ akkor kerül „legyőzésre”, amikor megjelenik benne a Szeretet, az újszerű gondolkodás, a láthatatlan Atya jól érzékelhető Törvénye, akár csak parányi mértékben, de visszavonhatatlanul. Jézus nem „megsemmisíti” a világot, hanem megváltoztatja a benne élő, őt értő embereket, hogy értsék és éljék a Szeretetet. Ezzel egy átalakulást indít el, amit nekünk, a világban élő embereknek kell folytatnunk.

Néhány kérdés:

- Miért, kiért rajongsz, mi a Te „vallásod”?
- Hogyan tudod túltenni magad a csalódásokon?
- Van-e fejlődés az életedben, ami közelebb vitt Jézus tanításához?
- Te mikor és miben érezted, hogy legyőzött a világ?
- Te mikor és miben érezted, hogy legyőzted a világot?
- Szoktál-e Jézus „munkatársa” lenni?

Kiss Gábor, Pilisborosjenő